

ПРОГРАМА

НА
Т
А
Р
А
С
О
В
Е

С
В
Я
Т
О

У - чі-те -ся, бра-ти мо-ї,....
Думайте читайте
І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь.

1937

ЗАПОВІТ

(на мішаний хор)

Велично

Стеценко

С. Як у-мру то по-хо-вай-те ме-не на мо-

А. Як у - мру, то

Т. то по-хо-вай-те ме-не на мо-

Б. Як у- мру то

ги - лі Се-ред сте-пу ши-ро -ко-го на Вкра-ї - ні ми-лій.

ги - лі Се-ред сте-пу ши-ро -ко-го на Вкра-ї - ні ми-лій.

2)-Щоб лани широкополі
І Дніпро, і кручі
Було видно, - було чути,
Як реве ревучий.

3)-Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою, злою кровю
Волю Окропіте.

4)-І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте помянути
Незлим, тихим словом.

ПРИСЯГА

(для дітей)

1) Україно, Ти мій краю,
Над все в світі милий
Любов Тобі присягаю
Вірну до могили.

2) Не покину Твого стягу
В хвилю небезпечну,
Скорше вмру, як ту присягу
Зломлю я сердечну.

3. Не покину Твого поля,
Ні праці, ні труду,
Хай мене забуде доля,
Як Тебе забуду.

Марійка Підгірянкa

ВСТУПНЕ СЛОВО

Святочна Українська Громада.

В.Буряник

Проминув ще один рік і ми знова зійшлися отут, щоб гідно та святочно віддати шану найбільшому синові України, пророкови і борцеві за людські права та кращу долю поневоленого ворогами українського народу, батькови Тарасови. Яке значіння має для нас, українців, цей Великий День? Чого саме ми його святкуємо?

Величне значіння цього дня можемо пізнати хочби з того, що роковини нашого великого учителя-страдника стали все-національним святом цілого українського народу, розкиданого по цілому світі. Та на жаль не однаково його святкуємо. Тут, у вільній Канаді та по других краях шануємо його світлу пам'ять вільно і велично. Тільки там, далеко за морем, на нашій не своїй землі, віковічні пороги нашого народу, лякаючися його непоборимого духа та вогненного

слова, люті заборонюють синам та дочкам України гідно звеличати день свого батька. Та не сила їх убити нашу любов до його, бо хоч не дасть ворог нашим братам відсвяткувати цей великий день прилюдно, та не зуміє він спинити шанування та поклону його великій ідеї Вільної Соборної України, за яку страдав Шевченко, у глибині їх сердець. Противно, дорожчі муки тільки допоможуть зискрати у зболілих серцях поневоленого народу святий вогонь народньої помсти, який нарешті спалить його окопи і він знова стане вільним господарем у такій Українській Державі, про яку мріяв та за яку приніс себе в жертву Шевченко.

Тому для нас це свято не повинно бути тільки днем шанування пам'яті великого борця за волю України, але й днем обнови Українського Духа, днем скріплення віри у краще завтра нашого народу, днем надії, що хвиля нашого визволення вже недалеко.

Згадуючи сьогодні батька Тараса "не злим, тихим словом", хай цей день стане для всіх дітей України жерелом цілющої води, що додасть їм сил, зап'яття та витривалости повести і витримати в боротьбі до побідного кінця, коли то, після пророчих його слів:

"Світправди засвітить,
І помоляться на волі
Неполничі діти".

НА СЛУЖБУ УКРАЇНИ

(для дітей)

1. Маленькі наші ноги,
Та знають куди йти.
На службу Україні
Ідіть, сестри й брати.

3. Дитячі наші серця,
Та шире в них чуття,
Любити Україну
Будуть ціле життя.

2. Маленькі наші руки,
Та кріпнуть та ростуть,
На службу Україні
Весь труд свій віддають.

4. Маленькі наші ноги,
Та знають свою путь,
На службу Україні
Як виростуть, підуть.

Марійка Підгірянка.

ЛЮБА МОЯ ВІТЧИНО

(Дует)

комп. невідомий
сл. Ів. Данильчука
фортеп. акомп. В. Степанівна.

1. Мірно

2.

Лю-ба мо-я
Чо-му со-неч-

Вітчйнонько де твої у - сі пієні
ко по-ни-кло йтемно птвоїй сто-роні? Танки де тво-ї ве-

се-лі, де дівча-та на-че мак? Де за-бавні гучні трелі, чом у-се су-

му-є так? му-є так? Шу-мів шептав віт-рець, не-ма де-се-лих
во-рог нам ли-хий змі-нив у пек-ло

лиць, не-ма шк-ли-х днів, па-ла-є ли-ше гнів. Бо
рай ро-ди-ни жа-лю всі ли-ши-ли рідний.

з життям-не заскоро
край. Та уста-є за-взя-та мо-лодь чола буйно під-німа
Киньте геть у-сі розде-ри, киньте службу во-ро-гам

праці молот вже підносить дішній? клич у-же лу-на
дружно станьте хори, сонце тоді блис-не нам.
побратні

М О В О Р І Д Н А

Із Веробкевич

умірено

Мо-во рідна сло-во рідне хто вас за-бу-ва-є ма-є.
 То у гру-дях не-сер-дечко тільки ка-мінь

Як ту ме-ву мож за-бу-ти, ко-тро-ю у-чи-ла нас всіхненка го-во-

ри-ти нень-ка на-ша ми-ла.

2. Як ту мову мож забути,
 Та ж звуками тими
 Ви до Бога молюби слали
 Ще дітьми малими.
 У тій мові ви співали,
 При грі розмовляли,
 У тій мові вам минушність
 Нашу відкривали.

3. Ой тому плачайте, діти
 Рідненську мову,
 І учіться говорити
 Своєю рідним словом.
 Мова рідна слово рідне,
 Хто вас забуває,
 Той у грудях не серденько
 Тільки камінь має.

.....
 К О Г О К О Х А Ю
 (для дітей)

1. Хоч маленькі ми ще діти,
 Та наше серденько
 Дуже любить і кохає
 Тебе, наша ненько.

2. А крім неньки ми кохаєм
 Нашу землю рідну,
 Ми дамо за неї крові
 Крапельку послідну.

3. Ще кохаєм рідну мову,
 Крашій немає.
 Любим свою рідну школу,
 Що добра навчає.

4. Як колись ми доростемо,
 Українські діти,
 Рідний край ми розвеселим,
 Буде він радіти.

Іра Ігорків

НА ТАРАСОВЕ СВЯТО

/На сцену входить старенький дідусь і малий хлопець/

ДІДУСЬ: Я знемігся троха, сину, треба відпочити.

ХЛОПЕЦЬ: Таж на Свято Тарасове мусимо спішити!

ДІДУСЬ: Ще зайдемо, бо вже близько. Але мої ноги
Помучились, ніби тепер з тяжкої дороги.

ХЛОПЕЦЬ: То сідайте на цей камінь. Я-ж порозглядаю,
Може десь тут я квіточок троха назбіраю.

ДІДУСЬ: /сідає/ "І світає і смеркає, день Божий минає,
І знову люд потомлений, і все спочиває".

ХЛОПЕЦЬ: Розкажіть мені дідусю, хто цей Тарас буде,
Що про него так багато говорять люде.

ДІДУСЬ: Цей Тарас, котрого нині святкуємо свято,
Для українського світа все значить багато.

ХЛОПЕЦЬ: А що-ж доброго зробив він що його святкують?
Тай усюда його вірші гарні деклямують?

ДІДУСЬ: Він, дитино, заговорив як усі мовчали,
Він кайдани тії пирвав що Москва кувала.
Не боявся він ні кнута, не боявся неволі,
Він кріпаком безпросвітним говорив про волю.
Він потеряв свою волю щоб братам добути;
Він звеличав минувшину Січи та Славути.

ХЛОПЕЦЬ: Десь недавно учителька мені говорила,
Що то Кобзар Шевченка новіший купила.
Розкажіть мені дідусю, що то це таке?

ДІДУСЬ: А чого-ж то ти питаєш так часто мене?
.....
Кобзар, це є така книжка, у котрій зібрані
Усі твори Шевченкові - вірші його славні.
То є книга напрестільна для кожної хати,-
А хто її ще немає, той повинен мати.

ХЛОПЕЦЬ: А деж тепер той Шевченко, писатель великий?

ДІДУСЬ: Він, мій сину, він далеко, аж у Україні,
Там в могилі понад Дніпром він спить не від нині.
Спочиває він там тілом а духом літає
Над землею, над рідною, він псегда вітає.
Він вітає і над нами, ось тут на чужині,
Він до праці загріває у кожній годині.
І до праці й до науки він з Кобзаря кличе,
Він мов пташенят підносить нас до волі ближше.

ХЛОПЕЦЬ: /оглядаєсь і надслухує/:
Гей, дідусю, вже вставаймо, і на свято поспішаймо.
Бо здаєся Рідна Школа вже надходить тут поволі.

ДІДУСЬ: Рідна Школа добре робить,-Бог їй в небі надгородить.
Рідну пісню, рідне слово всі учаться до одного.
Там практично мусять вміти Тарасові заповіді.
- А чомуж то ти не з ними виступаєш в цій годині?

ХЛОПЕЦЬ: Я дідусю правду скажу, хоч не сказав це відразу:
Я поспішивсь щоб Вас взяти, тай на концерт провозати.

ДІДУСЬ: Ах, ти любий мій цвіркуне, най-же Божа ласка всуне
Тобі щастя і здоровля!

/Тут входять діти Рідної Школи з паперами та другими приборами,
як тризубом та прапорцями/.

ШКОЛЯР:

Ось ми вже Вас наздігнали, хоч з далеку не пізнали.

ДІДУСЬ: Та старого здоганяти, то не треба поспішати.
 Й старенький, він маленький, тому наш хід повільнененький.
 Але скажіть мої любі, що несете там у трубах?

ШКОЛЯР: Це є стяги України, щоб маїти нині ними.
 Ось дивіться: /приказуючо/ Хлопці, Позір!
 Розвиніть сейчас прапори!
 Заспіваєм цілим хором: "Вже Заграли нам Тамбори!"

/прапорщики розливають прапори. Всі вставляються
 лицем до публіки і частинно до Дідуся, і співають:/

маршово

ЗА ГРАЛИ ТАМБОРИ

За- гра-ли там - бо -ри роз - ви - лись пра- по -ри, си - ні-ють

як ме-ре-ко-заць-кі стя-ги. Лі - са-ми,ла - на-ми, бо пі-сня гро-

ма -ми. У - бій з во-ро - га-ми ко - заць-кі си - ни. У -

...кра-ї-ни. во-ля і сла-ва і до - ля; до бо-ю нас зо-

ве. У- ве.

ДІДУСЬ: Славно, славно, мої діти, ви весни надійні цвіти.
 Тарас духом вас витає. Вас ні ворог не здолає,
 Бо ви в Рідній своїй Школі виростаєте поволі
 На розумних синів волі.

ХЛОПЕЦЬ: /Виступає триза вперід, розвиває тризуб і гозорить/
 А ось тут дідуся любий, ми несемо давню згубу,
 Це наш тризуб предковічний!

ШКОЛЯР: Це учитель нам говорить, що ми з ним усе поборем.
 Через тризуб до нас сонце завитає мов в віконце.
 Але мусимо все дбати, і його в горі держати.

/Тризуб видно по середині, на переді, по боках сто-
 ять прапорщики з прапорами. Співають всі "Тризуб",
 на прикінці пісні куртина спускається/.

-Написав: Ів.Д. 21/І/37.

Т Р И З У Б

Поважно

І.Заваджж

Тризуб, Тризуб сим-вол по-лі у-кра - їнський Дав-ний знак на блакитнім

си-нім по-лі, Три-зуб, Три-зуб ся-є так. Він є гор-дість й на-ша си-ла,

і сві-ти - ло ко- за-ків Сла-ва, Сла -ва бать-кам на - шим за сей

Три-зуб нам свя-тий.

ШЕВЧЕНКОВА ВЕРБА

Коли на чорний шлях ступав,
Ішов на прогнання з неволю,
Галуку вербозу підняв,
Обчімхав і забрав з собою.

Була підірвана, як Він,
Від пня і землі слятої,
Засуджена на лютий скін
Серед пустині степозої.

Поніс її і посадив
За фортом, в полі, на пустини,
Здалека воду приносив
І пильно підливав що днини.

Принялася-ї на весну
Зелене листя розпустила.
Ох як же-ж була йому
Та деревина люба ї мила.

Було, з казарми прибіжить.
В зеленій тіні відпочати,
Положиться, верба шумить
І шепче щось над ним як мати.

Моз жалується, що песня,
Суди цзигуть на Україні,
Вонаж сумує тут одна
Посеред дикої пустині.

.....
Летить степом листочків шум,
Немоє далека пісня жалю,
Ні твоїх слів, ні твоїх дум
Нам не забути, Рідний Краю.

Богдан Лепкий

РОКОВИНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА.

С.Курилів.

В місяці березні минає 123 літ від хвилі, коли то в нещасній українській кріпацькій сім'ї народилась незвичайна дитина, що пізніше своїм могутнім таланом здивувала не тільки весь український нарід, але й цілий світ. Дитина ця зістала призначена Богом українському народові, який стогнав тоді в страшній неволі, в духовому забуттю, жив гірким життям раба, і скочувався в безвихідну прірву національної загибелі. Господь своєю волею призначив ту дитину, якій на ім'я було Тарас, українському народові на національного провідника на протягу довгих століть, на нового Мойсея, який своїм огненним словом та безмежною любов'ю вивів нарід з неволі - на волю.

Тарас Шевченко народився в селі Моринцях в поблизу Київа, 9-го березня 1814 року, а зростав в селі Кирилівці і з тим другим селом вяжеться його перша молодість. Се село змалював він сам в своїй поемі такими словами:

"Село! І серце одпочине...
Село на нашій Україні,
Неначе писанка: село
Зеленим гаєм поросло,
Цвітуть сади, біліють хати,
А на горі стоять палати,
Неначе диво. А кругом
Широколистії тополі;
А там і ліс, і ліс, і поле,
І сині гори за Дніпром...
Сам Бог вітає над селом!"

Краса української природи врізалася у вразливу душу поета так сильно, що до смерті позістала характеристичною прикметою поетичної творчості Шевченка. Такої поетичної ніжності, тонкості думки, чутливої душі, в постичних творах поетів, навіть заграничних, трудно подібати. Скільки краси відчувається в такому "вечері на селі":

"Садок вишневий коло хати,
Хрусті над вишнями гудуть,
Плугаторі з плугами йдуть,
Співають йдучи дівчата,
А матері вечерять хдуть.
Сімя вечера коло хати,
Вечірня зіронька встає;
Дочка вечерять подає,
А мати хоче навчати,
Так соловейко недає.
Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх.
Затихло все... Тільки дівчата
Та соловейко не затих."

Виростаючи у злиднях, караючись в панцизняній неволі, мусів Тарас в молодих літах переносити багато знущань та життєвих ударів, а особливо тоді, як не стало в живих його родичів. Умираючи, батько тараса предсказав своєму синові на смертній постелі, що "з него буде великий чоловік", тому не оставив йому жадного майна... І віщі слова батька сповнилися.

По смерті родичів мандрував він з місця на місце, жадний знання, науки, мистецтва, та через довгий час стрічав людей, які не тільки нічого не навчили його, але ще гірше вбили його мистецького духа. Та все таки вразлива душа поета не подалась. Прекрасна українська природа, а особливо чарівна весна, завітчана в різнобарвні цвіти, чарами своїми горнула його молоду вразливу душу до себе, впливаючи в ню всі надприродні тонкості свого подиху, якого звичайна людина зрозуміти не може. Нераз цілими годинами лежав Тарас на лоні шовкової трави і здилявся своїми очима в блакитне небо, та розмовляв з природою таємною мовою.

"Світе ясний, світе тихий,
Світе вольний несповитий!
За щож тебе, світе-брате,
В твоїй добрій, теплій хаті
Оковано, омурано,
Премудрого одурено? ..."

Родина Шевченків була власністю багатого змосковщеного німця Енгельгардта. І цей самий пан, побачивши небуденний малярський талан Шевченка, післав його на науку малярства у Вільно, відтак у Варшаву, а згодом у Гетербург, де він згодом познакомився з визначними малярами та письменниками. І саме ті люди постановили викупити Шевченка з неволі. Це їм вдалося. Шевченко став вільним в 1838 році і день цей зін зачислив до найкращих днів у своїм життю. Воля - переродила його, він побачив себе іншим чоловіком і забажав тої волі для цілого українського народу, для всеї України. З цєю думкою і в тому напрямку він працював через ціле своє життя.

Викупившись з кріпацької неволі, він розвинув у собі енергію, думки, силу чуття і віддався всеціло українському народові та Україні, яку понад все любив. Він закликав до любови український нарід:

"Свою Україну любіть,
Любіть її ... во время люте,
В останню тяжкую годину
За неї Господа моліть!"

Шевченко знав, що любов може багато вдіяти. Він знав, що в чийй душі палає чиста, свята любов до рідної землі, той "во время" люте" не буде дармувати, але працювати буде, буде боротись, буде трудитись невтомно для рідної справи. Такій людині ніщо не страшно, ні тюрми ворскі, ні терпіння та горе, бо любов і свідомість, що працює для звільнення батьківщини, дає людині надприродну силу. Шевченко оставив нам прекрасний прикір, як треба любити свій рідний край, як треба для нього працювати. Не тільки його твори переповнені великою любовю, але й ціле його життя було повне самопосвяти для України. Він навіть не дуже дбав про своє життя, а більш журился долею України та накликав других до любови, самопосвяти, жертвенности. Він кликав:

"Страшно впасти у кайдани
І змівать в неслі,-
А ще гірше спати, спати,
І спати на волі!"

В році 1840 появилсь перший "Кобзар" Шевченка, який чуда творив. Будив сонних, збитих з народнього шляху напертаз на праву дорогу, підбадьорувал оспалих. Твори Шевченка залягали кріпко в народні душі. Деякі люди виучували тодішнього "Кобзаря" на пам'ять - такий успіх, таке значіння мали його огненні слова. Українські письменники відразу зрозуміли, що поміж ними зявився співець-месія і прийняли сей перший твір дуже щиро.

В рік пізніше, вийшли "Гайдамаки", найбільший твір Шевченка, якого тому подав посетові його дід Іван, що памятав Гайдамаччину. "Кобзарем" і "Гайдамаками" здобув собі Шевченко ім'я по всій Україні і по всій Славянщині, бо твори його перекладено на інші славянські мови, а пізніше й на мову німецьку, французьку, а останніми часами англійську. Дня 8-го липня, 1844 року, написав під зражінням пам'ятника царя Патра, поему "Сон". Відтак слідував "Кавказ", "Чигирин" та "Сона", в яких то творах сатиною висміяв російський царський ріжм. За те постигло його заслання на чужину в виді десятилітної примусової служби при війську на степах краю Кіркідів. Рівночасно заброснено писати і малювати. Помимо заборони, написав Шевченко декілька творів і на засланні.

Своїм могутнім словом воскресив Шевченко український Нарід з мертвого сну національного забуття, поставив йому перед очі його традицію, визвольні змагання великих героїв, вляв в рабську душу свого народу оживляюче бажання волі. Він був великим думки і слова і він відродив український Нарід та збудив його до самостійного життя. Сміло можна сказати, що якби не було Шевченка, не було-б вже Українського Народу.

Шевченко не був собі звичайним поетом-мистем. Він був нашим національним генієм, пророком, апостолом правди, мира і братання.

Він обернув своє слово в грізний меч, який досі висить "мечем Дамокля" над головою ворогів наших. Шевченкова ідея - це самостійна Україна і в тій ідеї виховується весь український нарід аж до повної перемоги над своїми ворогами. Твори Шевченка є безсмертними, бо ми бачимо в них наші стремління, надії, прегарну чисту народню душу, а особливо науку на будуче наше життя.

Шевченко своїм мученичим життям учив нас, як нам поступати вперед, учив поклонятися одній правді на землі, учив чесно жити і умирати, не жаліючи свого життя за цілу рідну Батьківщину, за рідну справу, Як би у нас була така велика любов до України, як у Шевченка, то ми без великих труднощів, без великих зусиль давно мали-б свою державу. В своїм пророчім слові грозить Шевченко Москалям:

"Стерезіться,	Дуріть себе, чужих людей,
Бо лихо вам буде,	Та не дуріть Бога!
Тяжке лихо. Дуріть дітей	Бо день радости - над вами
І брата сліпого,	Розпадеться кара!"

На засланні перебув Шевченко 10 літ. За старанням графа Толстого випущено Шевченка з неволі і позволено вернути в Петербург, однак він мусів бути під доглядом поліції.

Вернувши з заслання, хоч з сильно підірваним здоров'ям, та не кидав він своєї праці, а писав далше, проповідуючи ідеї волі. Пізніше дозволено йому перебувати в Україні, де хотів оселитися на стало над Дніпром, "Щоб лани широкополі Були видні, було чути
І дніпро і кручі Як реве ревучий".

Шевченко ціле своє життя мріяв про визволення свого народу з панщини. Однак не судилося йому побачити своїх братів та сестер вільних, ані збудувати собі свою хатину, бо негайно, а це 10-го березня, 1861 року, заскочила його смерть.

Шевченко жив всего 47 літ, з того 24 літ був кріпаком, а 10 літ на засланні. Працював тяжко, страдав важко, щастя зазнав мало. Навіть слаза осінила ім'я його доперва по смерті.

Похований на Чернечій горі коло Канева над Дніпром, як сам собі в передсмертних писаннях того бажав.

Перед своєю смертю, яку передчував, закликав Шевченко український нарід до дальшої боротьби за свою волю, словами:

"Поховайте, та вставайте	І зракою злою кровю
Кайдани порвіте,	Волю окропіте".

Щоби дійти до бажаної волі, треба любови і згоди, треба, щоби весь український нарід ішов витиченою через свого великого пророка дорогою. А ся дорога до волі - не є вистелена рожами, а трудом та кровю. Шевченко показав нам дорогу до волі, до вільної України, до незалежної Батьківщини. Тому пам'ять його є для нас святою, а роковини Шевченка є великими для цілого народу.

Коли шануємо Шевченка, то нам не вільно спати! Ми мусимо всі без виїмку в міру наших здібностей працювати і своєю працею будити зі сну сплячих. А особливо тепер, коли наші вороги збираються нас пхавати, саме в тому часі ми мусимо проявити найбільшу охоту до праці, до боротьби за ту ідею, яку оставив для нас Шевченко. В день Шевченкових роковин черпаймо з його творів нові сили до дальшої важкої праці і в тій праці знайдемо не тільки вищий зміст нашого життя, але й забудемо про наші особисті терпіння. В упертій, послідовній праці загартуємо свого духа, знищимо в собі рабського духа і виробимося на правдивих українських борців.

Кожна українська людина є морально обов'язана розвивати свої сили і здібності для добра свого народу, для його визволення. Ідім всі сміло під прапором Шевченка, не зважаючи на ніякі перешкоди та удари долі, ідім до тієї волі, яку він нам у своїх безсмертних творах вказав.

Служім вірно Шевченковій ідеї і сіймо золоті Шевченкові слова в душі нашої молоді, щоб у неї виробити національну гордість. В цей спосіб віддячимося великому Кобзареві за його для нас понесений труд.

Нехай-же з нинішнім днем, днем Шевченкових роковин, запалає у наших серцях взаїмна любов, згода і братолюб'є, до якого він нас кликав. Нехай дух Шевченка, який завжди вітає серед нас, радується, бачучи, як український нарід ступає дорогою, вказаною в його заповіті, об'єднаний, з сильною постановою в душі, іде спільно і нерозривно до боротьби за волю.

Ів. Данильчук

1. Ш. Ми вчимося, славний Батьку
І читати і писати,
Ми ніколи не будемо
Про науку забувати.

5. Е. Ми ніколи не забудем
Ні традицій ані мови,
І боротись будем завше
Щоби скинути окови.

2. Е. І думати ми вчимося
Про великі, добрі справи,
Ми ділами все будемо
Здобувати Тобі слави.

6. Н. Щоби скинути окови
З України Батьківської,
І здобути її сонце,
Ми положим сили свої.

З. В. Ми що днини учимся
Всього доброго, чужого,
Але завше і усюди
Уникати будем злого.

7. К. Щоби силу ми здобули
Будем вчитись і думати,
І незгоди не будемо
Ми між своїх розпускати.

4. Ч. Але своє ми кохаєм,
Своє рідне і багате,
І його будем плекати
Ми до віку коло хати.

8. 0. А тепер, наш рідний Батьку,
Ми для Тебе заспіваєм,
І в родині сій великій.
Тебе разом звеличаєм.

За Безкоровайним

Г Е Й Г У Р Т У Й М О С Ъ

легко

сл.Мар. Підгірянки
Мирон Дрозд

2. Поставляймо паря з пару
У громаду бучну,
Затягнімо аж під хмару
Спізаночку звучну.

3. Нехай вчує Ненька мила,
Ї наші рідні поля,
Що росте в них наша оила,
А з силою доля.

Сольо

КАРІ ОЧІ
(Думка Т.Шевченка)

муз.Д.Бонковського.

Умірковано

На-шо мені чорні брови? Нашо ка-рі о-чі, на-шо літа мо-ло-ді-ї

п'яно

з огнем

ПЛАЧЛИВО

ве-селі ді-во-чі? Нашо літа мо-ло-ді-ї ве-се-лі ді-во-чі? Лі-та мо-ї

з чуттям

мо-ло-ді-ї марно пропа-дають, о-чі плачуть чорні брови од вітру ли-ня-ють,

о-чі плачуть чорні брови од вітру ли-ня-ють.

2. Серце в'яне, нудить світом,
Як пташка без волі;
Нашо мені краса моя,
Коли нема долі?

3. Тяжко мені сиротою
На сім світі жити:
Свої люде, як чужі
Ні з ким говорити.

4. Нема кому розпитати,
Чого плачуть очі;
Нема кому розказати
Чого серце хоче.

КИТАЙОЧКА

(дует)

умірено

народня

Ой у по-лі жи-то ко-пи-та-ми зби-то

приспівно

Під бі-ло-ю бе-ре-зо-ю ко-за-ченька поби-то, під бі-ло-ю бе-ре-

розширюючи

зо-ю ко-за-ченька поби-то.

2. Ой убито, поби-то, затаєно в жито -
Червоною китійкою личенько прикрито

3. Ой прийшла дівчина яка го кохала
І підняла китійочку, тай поцілувала.

НА СЛУЖБУ УКРАЇНІ

1. Маленькі наші ноги,
Та знають, куди йти;
На службу Україні
Ідім, сестри й брати.

2. Маленькі наші руки,
Та кріпнуть і ростуть,
На службу Україні
Весь труд свій віддадуть.

3. Дитячі наші серця,
Та шире в них чуття,
Любити Україну
Будуть ціле життя.

4. Маленькі наші ноги,
Та знають свою путь,
На службу Україні
Як зростуть, підуть.

Марійка Підгірянка

НАД РІЧКОЮ

Повільно й солодко

(на міш. хор)

комп. незвідомий?
зо збірника п-ні Козяр

Над річ-ко - ю з чи - стім по-лі мо-ги - ла чор - ні - є

де кров ли - лась ко - заць-ка - я, тра-ва зе-ле - - ні

Си-дить ворон на мо-ги-лі си-дить та зголо - ду кря - че;
си-дить на мо - ги-лі си-дить та зго-ло - ду кря-че;

зга - да ко-зак Геть-ман-щину, зга-да тай за - пла - че. Бу-

хутенько
ла ко-линь ко-зацька-я і сла-ва і во - - ля

Сла-ва ся - є а во-лень-ку спітка - ла не - до-ля. Бу-

ло ко-лись ми па-ну- ва-ли та більше не бу - - дем

трохи рішніше

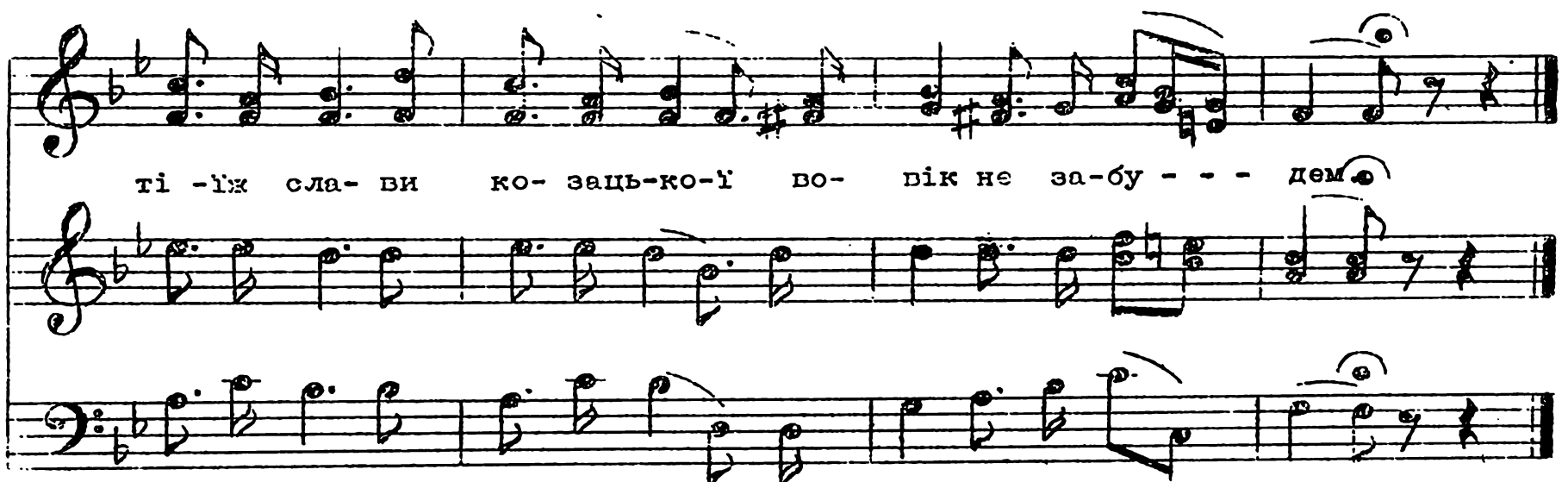

Ті- їж сла- ви ко-заць - ко - ї по - вік не за - бу- дем. Бу-

шпарко

ла ко-лись ко- заць-ка - я і сла - ва і до - ля. Ще

В С В Я Т У Р І Ч Н И Ц Ю.
(для старших) Вол. Самі́йленко.

Є в році день один, його святкуєм ми,
Зібравшись в братерські кола,
Щоб промінь ще додять у лютий час пітьми
Поетови до ореола.

І скрізь, де ще живуть України сини
Незрадні народу діти,
Те свято справити заходяться вони,
Щоб разом плакати й радіти.

І смуток свій несуть за скривджених
людей,
І віру в красший час приносять,
І з стогоном тяжким з намучених грудий
У Бога правил правди просять.

І пісня голосна, як наш народ смутна,
Гуде в мелодії чудовій,
У тонах жалібних розказує вона
Про наші болі невимовні.
А там промова знов у пишній похвалі
Тараса гучно прославляє
І чується тоді, що знов він на землі
І тихим слезом промовляє:

"Мені однаково, що гучно так мені
Ви спомин правите що року,
Мені однаково, що в честь мою пісні
Складете в хвалу високу.

Однаковісенько булоб мені й тоді
Як би були мене й забули,-
Але я радий тим, що в вас любовпережила
Часи страшної безнадії.

Нехай-же буде й вам зате моя хвала,
Що в вас живі чуття осятії.
О, бережіть її, ту чисту любов
До обездоленого люду.-

Я задля нього жив і кайдани знайшов,
Його і в небі не забуду.
Любіть же ви його, працюйте, бороніть
Від темряви, що душу в'яже
Довічна любов-то мій вам заповіт,
І та любов вам шлях покаже."

Святочна Українська Громадо:

Отсим закінчуємо наш великий роковий день, Тарасове Свято. Ви слухали рефератів, деклямацій, любувались піснями і переживали ті маленькі сценки. Перед вашими очима переходила картина за картиною в житті нашого великого генія, поета над поетами, великого національного будителя, що своїм гарячим з під серця словом оживив мільйони до нового життя. Не одному з вас десь з глибини душі зитиснулась сльоза, коли ви вже може в сотий раз слухали як цей великий син українського народу, син, що був кріпаком, силою свого могутнього слова підніс себе й українську мову на вершок досконалости і сим могутнім словом став в обороні поневоленого люду; як він за це страждав, мучився, як катували його ті кровожадні володітелі. У вас бурилась кров, опановувала якась незмірима лютя, бо кривди і страждання Тарасові були кривдами і стражданнями всього українського народу. У тій взнеслій хвилі ви хотіли пімститись, хотіли стати в обороні Тараса, в обороні українського народу. Може, читавши "Кобзаря", ви не раз переживали такі хвилі, але між всіма разом такі почування стають ясними, могутніми, величними як Тарасове слово і ви готові в такій хвилі доконати великого діла, бо ми тут всі разом, всі того самого духа, того самого напрямку, збудувати соборну Тарасову Україну "без хлопа і без пана".

Сотки літ вороги наші пробували втопити нас у нашої власній крові, але доки живе Тарасове огненне слово, доти живе й міцніє український народ. Ніяка сила, ніяка людська сила не зможе поконати нас.

Ви зараз ідете додів. Будете ще по дорозі розмовляти про те, що бачили й чули тут. Однак мусимо пам'ятати, що Тарасове Свято не кінчиться з сьогоднішнім днем. На другий рік будемо знова мати таке свято. Але це не значить, що ми не маємо нічого робити в протягу цього року. Бо в кождий день і на кождому кроці ми маємо роботу, маємо обов'язки свої національні, заповіти Тараса, --- велику роботу для великого діла. А коли здибимось на другому Тарасовому Святі, на другий рік, то станемо настільки більші, наскільки сильніші. А може за рік від сьогодні, на Тарасовім Святі, вже здибимось вільним народом. Тоді вже заспіваємо: "Вже Воскресла Україна". І засяють жовто-сині прапори по всій УКРАЇНІ.

П.Крип'якевич.

.....0.....

В Ш Е В Ч Е Н К О В І Р О К О В И Н И.

1. Хто Шевченко? - Це ми знаєм --
Хоч такі малі діти --
Ми слова Його у серці
Зберігаємо - як цвіти.	2. Про Шевченка нас учили
В рідній хаті, в рідній школі...
Кобзаря ми не забудем
Вже ніколи.... вже ніколи.
3. Від колиски до могили
Йшла за ним все лиха доля --
Та всеж Його не зломила
Як билинку серед поля,.....	4. Не зломив вже сили духа
Ворог владною рукою --
Він боровся все за правду --
Хоч карали і тюрмою
5. Бачив Він недолю люду
І терпів для свого роду
Світло правди і науки
Добував Він для народу.	6. Ми підем Його слідами,
Ми минем чужі пороги --
Нас охота, труд і праця
Доведуть до перемоги.
7. Приміром в життю нам буде
Батько наш Кобзар Тарас --
Ми в любові -- ми у згоді
До добра підемо враз.	8. Радісно учитись будем,
Не пора нам сумувати --
Ми прийшли тут Кобзареві
Славу і поклін віддати.
9. Слава -- слава Кобзареві.
Він веде нас до обнови --
Ми Його у власній хаті
Звеличаєм добрим словом.....	

Уляна Кравченко.

НА РОКОВИНИ ШЕВЧЕНКА

Колись нашу рідну хату
Темрява вкривала,
А чужа сусідська хата
Світлами сіяла.

Та минав Ти, наш Кобзарю,
Чужі пороги,
Сраб свою вбогу ниву,
Рідні перелоги.

Гомоніла Твоя кобза
Гучною струною,
В кожному серці одбивалась
Чистою луною.

Спочиваєш Ти, наш Батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила Твоя пісня
Думки на Вкраїні.

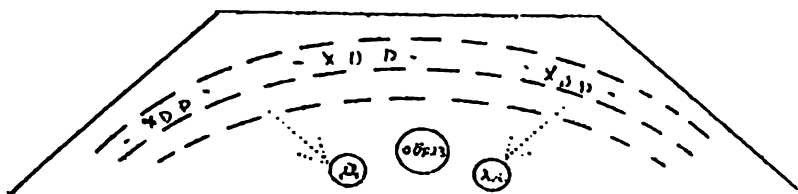
Хай же промінь Твоїх думок
Поміж нами сяє,-
"Огню іскра великого"
По вік не згасає.

Щоб між нами не вгасали
Проміння Величне:
Ти "поставив на сторожи"
Слово Твоє вічне.

Ми, як Ти, минати будем
Чужі пороги,
Орать будем свої ниви,
Рідні перелоги.

- Леся Українка.

УВАГА: Повищу деклямацію виголошує одна зі старших дівчат, стоячи перед удекорованим образом Шевченка на естраді, так, як вказано на рисунку. В той самий час за образом, в глибині сцени стоїть хор готовий до виступу.

Коли дівчина скінчить деклямувати, поступає взад до співаків, а деклямує "Поклін Кобзареві" малий хлопець-школяр. При кінці кожного вірша, всі діти на сцені говорять рефрен хоровою. Коли хлопець скінчить деклямацію, цілий хор співає "Слава", а при закінченню куртина спадає.

лий хор співає "Слава", а при закінченню куртина спадає.

ПОКЛІН КОБЗАРЕВІ

За те, що перший Ти
Дав слово нам могуче,
І словом тим вказав
До волі шлях блискучий,
/рефрен/ -Поклін Тобі, Кобзарю!

За те, що вік цілий
Страдав немов каторжний,
Але в неволі Ти
Був духом нескорний,
/рефрен/-Поклін Тобі, Кобзарю!

За те, що ділом Ти
Боровся до загибуні,
За той великий скарб,
Свобідну Україну,
/рефрен/ -Поклін Тобі, Кобзарю!

За те, що нам лишив
Великі заповіти,
Щоби зростали ми
Вкраїни вільні діти,
/рефрен/-Слава Тобі, Кобзарю!

- Ів. Данильчук, 7/2/37.

С Л А В А

муз. Біликовського

С. А. Т. Б.

Сла-ва То-бі Та-ра-се наш, Сла-ва на весь ве-ли-кий світ на весь

світ ве-ли-кий світ, на всю У-кра - ї - - ну